

Seniori fără frontiere

ACADEMIA BUNICILOR ne-a schimbat viața

Maria-Elena COSTAN

coordonatoarea trupei de teatru a *Academiei Bunicilor din Brăila*

Bazele Academiei Bunicilor din Brăila au fost puse cu mai mulți ani în urmă (primele activități debutând în anul 2008) de o persoană mult mai tânără decât noi, dar animată de dragoste, respect și apreciere față de oamenii în vârstă, preocupată de starea de bine fizică și psihică a persoanelor de vârstă a treia, înarmat, trebuie să recunoaștem, cu multă răbdare și înțelegere, necesare lucrului cu această categorie de vârstă, neobosit în multele activități pe care le desfășoară în diverse domenii, dar mereu cu zâmbetul pe buze: dr. Eduard Claudiu Brăileanu.

Activitățile existente atunci, desfășurate în cadrul Clubului seniorilor 60+ au rezistat, confruntându-se cu greutățile provocate de pandemia de Covid 19 din anii 2020 și 2021 și au luat un adevărat avânt după aceasta.

Începând cu anul 2021, proiectul Academia Bunicilor este primul pe lista proiectelor Erasmus+, ale Asociației Academica Proiect și este opera domnului dr. Eduard Claudiu Brăileanu, creierul, inima și sufletul Academiei Bunicilor.

De atunci, munca neobosită a coordonatorului nostru general s-a materializat prin câștigarea de proiecte Erasmus+, în total 6 proiecte, pe diverse direcții de activitate și interes pentru seniorii Academiei, dar și pentru colaboratorii și beneficiarii activităților desfășurate în comun cu diverse comunități și grupuri țintă.

Toate proiectele sunt cu finanțare din partea programului Erasmus+ al Comisiei Europene și au permis realizarea de mobilități în scop de pregătire, perfecționare și realizare de colaborări cu omologi din alte țări, precum: Turcia, Polonia, Italia, Bulgaria, Cipru, Portugalia, Franța.

Din anul 2023, ne mândrim să spunem că Academia Bunicilor este, oficial, marcă înregistrată în România.

Academia Bunicilor desfășoară activități cu seniorii în cadrul a 40 de ateliere, organizate pe mai multe direcții:

- direcția culturală: Teatru, Cafenea Literară, Grup vocal, Muzică populară, Dansuri de linie, Dansuri populare, Dansuri grecești, Filmul de joi (videotecă), Arta lumii (informare și educație estetică);
- direcția de dezvoltare personală: Psihologie pentru seniori, Arta de a vorbi în public, Terapie prin povești, Terapie prin răs, Alfabetizare digitală, Jocuri de societate, Mandala;
- direcția limbi străine: engleză începători și avansați, franceză, spaniolă;
- direcția sport: 13 ateliere cu profil sportiv, cu specific de menținere a atenției, gândirii active și îndemnării, cu desfășurare pe cât posibil, cât mai mult în aer liber (Faleza Dunării, Grădina publică, parcuri): Fitness, Tai Chi, Ciclism, Tenis de masă, Crochet, Petanque, Badminton, Kendana, Șah, Kubb, Darts, Hoop Loops, Turnul cu inele;
- Ateliere pentru mâini îndemnate: Atelier de tricatat, de croșetat, Atelierul Mâini cu suflet;
- Ecologie: Gătit bio, Hand-made din materiale reciclabile, Drumeții.

Fiecare dintre aceste ateliere sunt coordonate, prin activitate de voluntariat, de către persoane cu experiență în domeniul de lucru respectiv și se desfășoară, în funcție de specific și de anotimp, cât mai mult în aer liber.

Satisfacția desfășurării acestor activități poate fi văzută prin postările zilnice pe pagina de Facebook a Academiei bunicilor și pe Instagram.

Atelierele de dansuri, grup vocal, teatru, muzică populară, tricatat, croșetat, produse hand-made din materiale reciclabile, au ocazia să-și prezinte public rezultatul muncii lor, fiind invitate la diverse ocazii, cum sunt: sărbători ale localităților din județ, evenimente caritabile, zilele Municipiului Brăila, la Cămine de bătrâni etc., pentru a susține spectacole și pentru a deschide expoziții.

Anual, avem bucuria ca rezultatul muncii noastre să fie făcut cunoscut prin spectacole cu public larg, sub egida Gala Academiei Bunicilor, pe scena faimosului Teatru „Maria Filotti” din Brăila. Ce bucurie mai mare și recunoaștere a muncii tale, decât să poți evolua pe o scenă de o asemenea notorietate?

Putem spune că Academia Bunicilor din Brăila ne-a oferit nouă, membrilor ei, prin oportunitățile de socializare și prin activitățile diverse desfășurate, cea mai bună și frumoasă modalitate de îmbătrânire activă.

Nouă, seniorilor din Brăila, Academia Bunicilor ne-a schimbat viața!

Cuvânt de deschidere la expoziția de fotografie

ÎMBĂTRÂNIM, DAR CUM?

Tania Nicolescu

Ca de mulți ani încoace, organizația „Seniori în acțiune” a derulat și în 2024 două mari proiecte cu finanțare de la autoritățile locale. Unul dintre ele a fost „Școala de vară pentru bunici” – cofinanțat de CJ Tulcea, celălalt „Publicații pentru tulceni, 2024” – cofinanțat de Primăria Tulcea (și în cadrul căruia apare și această revistă cu nr. 38 în colecție). Prin aceste proiecte inițiatorii și-au dorit să atragă atenția vârstnicilor tulceni asupra faptului că, mai ales în condițiile unei societăți aflate în permanentă schimbare ca urmare a progresului tehnologic, cunoștințele acumulate până la vârsta de 20-25 de ani nu mai sunt suficiente pentru următoarea perioadă de viață care a devenit mai de lungă durată însă, de multe ori, nu și tot atât de sănătoasă pe cât s-ar dori.

Activitățile asociației au fost și sunt adresate segmentului de vârstă (tot mai numeros în întreaga lume) al populației de vârsta a treia. Nu este o noutate pentru nimeni faptul că dacă înainte vârstnicii erau priviți cu respect, cunoscută fiindu-ne expresia: „cine nu are bătrâni, să-și cumpere”, expresie care făcea trimitere la valoarea înțelepciunii vârstnicilor dobândită prin experiențele de viață, astăzi, dată fiind evoluția societății, această expresie nu-și mai găsește decât rareori corespondent în realitățile vieții. Și aceasta pentru că, de multe ori, vârstnicii nu mai reușesc să țină pasul cu schimbările alerte din jur și încep să se simtă inadaptați, dacă nu chiar neputincioși în fața realităților, astfel că, în loc de a deveni un model pentru generațiile tinere, par să devină tot mai des ținta ironiilor acestora și, treptat, se însingurează, simțindu-se cumva împinși undeva la marginea societății.

De aceea, binecunoscutul îndemn de a învăța în permanență a devenit mai imperativ și mai actual ca oricând, învățarea crescând flexibilitatea persoanei și sporindu-i șansele de adaptare. Printre activitățile propuse de asociația noastră de-a lungul timpului s-au numărat cursurile de inițiere în utilizarea calculatorului, cursuri de fotografie, de limbă engleză, curs de îngrijirea copilului, căci vârstnicii sunt și bunici și nu rareori ignoranța acestora, ca și tendința de a prelua necritic informații de oriunde aiurea decât de la specialiști, au provocat adevărate drame, însă... nu s-ar putea spune că s-a observat o prea mare apetență pentru a învăța ceva nou la vârstnici, deoarece numărul de participanți la aceste cursuri a fost extrem de scăzut.

Desigur, mulți ar putea naviga pe această mare capricioasă care se numește viață, tot așa cum au făcut-o bunicii și străbunicii lor, fără prea mari schimbări și adaptări, mizând pe acel atât de cunoscut „merge și așa”, însă, cu siguranță, prețul plătit pentru ignoranța asumată cu seninătate, poate din comoditate sau din teama de a experimenta noutatea schimbării, este destul de mare.

Pe acești vârstnici pe care îi poți recunoaște pretutindeni – până și pe facebook – după nesiguranța ce li se poate citi în priviri, acea de oameni care încearcă să-și găsească reperele sau după dependența de alții în ce privește obținerea de informații sau de îndrumări, îi veți putea vedea în timp – pentru că vârsta a treia este, firesc, vârsta pierderilor, când relațiile anterioare se împrăstie, iar înfișurarea și menținerea altora noi devine tot mai dificilă, cum se pierde rând pe rând, în pâcla însingurării. Devin invizibili pentru societate, iar suferința lor, chiar dacă nu este nemărturisită, le devine tovarăș de drum.

Poate că nu întâmplător, trecând pe lângă un mic parc din centrul municipiului, imaginea cotidiană ce ni se înfățișează ochilor pare să sugereze ceea ce descria Jaque Prevert în poezia sa, „*Le despoire assis sur un banc*”:

„Într-un scuar pe o bancă
Este un om care te cheamă când treci
Are binoclu, un costum gri, vechi,
Fumează puțin, stă așezat
Și te cheamă când treci
Sau doar îți face semn.
Nu trebuie să-l privești,
Nu trebuie să-l asculți,
Trebuie doar să treci
Comportă-te ca și cum nu l-ai vedea,
Ca și cum nu l-ai auzi.
Trebuie să te grăbești
Dacă te uiți la el,
Dacă-l asculți,
El îți face semn cu mâna și nimic și nimeni
Nu te poate împiedica să te așezi lângă el.
Așa că se uită la tine și zâmbește,
Și tu suferi atroce.
Și omul continuă să zâmbească
Și tu, zâmbești cu același zâmbet,
Identice.
Cu cât zâmbești mai mult, cu atât suferi mai mult,

*Cu atât mai chinuitor suferi, cu cât zâmbești mai mult.
Iremediabil.
Și tu rămâi acolo,
Stând nemișcat,
Zâmbind pe bancă.
Copiii se joacă lângă tine,
Trecătorii trec pe lângă tine,
Liniștit.
Păsările zboară,
lăsând un copac
Pentru altul.*

*Și tu stai acolo,
Pe bancă,
Și știi, știi
Că nu te vei mai juca niciodată
Ca acești copii.
Știi că nu vei mai trece niciodată
Calm,
Ca acești trecători,
Că nu vei mai zbura niciodată
Lăsând un copac pentru altul,
Ca aceste păsări”.*

Acestea sunt neplăcutele realități pe care asociația noastră le-a avut în vedere atunci când a ales să le propună membrilor săi anumite activități. Printre acestea, un loc important îl ocupă călătoriile. Dar nu acel gen de călătorii care te transformă în subiectul pasiv al acțiunilor altora (agențiile de turism), în care aștepti să ți se livreze de-a gata informații și să ți se decidă tot programul zilei, ci acelea în care poți explora, ești independent și aceasta înseamnă și responsabil de bunul mers al lucrurilor, călătoriile în care devii activ și mai ales deschis experiențelor noi. Doar astfel de călătorii oferă posibilitatea de a cunoaște, de a învăța și de a fi flexibil.

Prin proiectul „Publicații pentru tulcenii, 2024” am editat o carte despre călătoriile pe care seniorii noștri, în grupuri mai mari sau mai mici, le-au făcut: la început prin apropiere, în țările vecine, apoi tot mai departe, în Asia centrală, acolo unde am putut fi în contact cu alte culturi, iar ceea ce am văzut ne-a fascinat. În aceste călătorii am învățat cât de privilegiat și fericit te poți simți atunci când faci parte dintr-un grup pe care l-am numit, după o carte scrisă de Hendrik Groen, **BaDaNuMo** – adică bătrân, dar nu mort.

Fotografiile făcute în aceste excursii au stat la baza expoziției din proiectul „Școala de vară pentru bunici” și se dorește a fi un îndemn de a călători, de a învăța, de a descoperi și de a ne bucura de frumusețea lumii - atât de efemeră - pentru că, în loc să fie păstrată ca moștenire pentru viitor, acțiunile iresponsabile ale oamenilor tind să o distrugă. Iar îndemnul nostru pentru generația vârstnică este: ieșiți din izolare și alăturându-vă celorlalți învățați, rămâneți vii, adică activi; nu uitați să fiți creativi și să faceți orice din ceea ce vă aduce fericirea, lăsând astfel în amintirea generațiilor viitoare modelul unei vieți demne și pline de sens.

DDV3

UNDE FUGIM DE ACASĂ?

„Destinația cuiva nu este niciodată un loc,
ci un nou mod de a vedea lucrurile”
- Henry Miller -

PAȘII DDV3

POVESTEA UNEI PASIUNI

(33)

Astăzi, atacăm etapa 81 din catalogul Via Francigena, porțiunea dintre Lucca și Altopascio. Plecăm voioși de la apartament și părăsim cetatea pe la poarta Elisa.

Continuăm drumul prin orașul de dincolo de zidurile cetății și constatăm că marcajul traseului s-a îmbunătățit considerabil. Aprindem o lumânare la o biserică din traseu, care parcă ne cheamă... și ieșim din oraș. Părăsim șoseaua mergând pe un drum paralel cu aceasta, așa cum spuneam foarte bine marcat. Catalogul ne arată că această etapă are trei sectoare, primul Lucca-Capannori de 6,5 km, al doilea Capannori - Porcari lung de 5,5 km și ultimul sector Porcari-Altupascio lung de 6,3 km, toate sectoarele aflate între 5 și 15 m altitudine. Un traseu ușor.

În Capannori găsim un local pentru pele-rini, absolut minunat, cu un foisor de piatră frumos lucrat, cu o iarbă moale ce ne răcorește picioarele, dar mai ales cu o bere bună, reconfortantă. Un sandvici, o cafea și ne luăm iarăși picioarele la plimbare. Lăsăm în urmă Capannori și ne îndreptăm spre Porcari, localitate în care ajungem puțin după ora 13 și avem surpriza să găsim totul închis. O patroană generoasă, de la o cofetărie, se îndură de noi și ne deschide localul, dându-ne posibilitatea să ne odihnim puțin, dar să ne și hidratăm cu o bere și o cafea. Îi mulțumim încă o dată. Cu forțele refăcute pornim spre Altupascio. Dar oricât s-au străduit Mândica și Mihăiță, a fost imposibil să găsească locuri de cazare aici.

Alegem cazarea de la Badia Pozzeveri, aflată cu 3 km înaintea localității Altopascio și bine facem. Găsim un ostello aflat în mijlocul unei păduri, amenajat de voluntari inimoși, într-o biserică dezafectată, lângă cimitirul localității Altopascio. Pare lugubru, dar a fost minunat. Locația nu are decât 16 locuri din care în această seară se ocupă 8, șapte noi și o tânără olandeză foarte simpatică. Ostell-ul are regim „donativo” și este administrat de doi voluntari, un italian medic radiolog în Sardinia și un american simpatic. Fondurile strânse ajung la un spital oncologic din apropiere. După ce ne-am cazat, primim după dorință, un pahar de apă rece sau o bere. Ne răcorim pe peluza din poala pădurii și admirăm un iepuraș care se joacă ignorându-ne. Doar este a doua zi de Paște.

Cristina și Valeriu merg la magazinul din Porcari, pentru a cumpăra ceva pentru cină și micul dejun de a doua zi, neștiind că gazdele noastre aveau în program cele două momente. La ora 20 suntem invitați la cină, unde suntem răsfățați cu paste gătite ca în Sicilia, stropite cu un vin bun, de asemenea sicilian. Cristina a completat masa cu un tort de fructe răcoritor și am oferit amfitrionilor o sticlă de vin toscană, fapt apreciat de aceștia care au ținut să aibă ultimul cuvânt, aducând o sticlă de șampanie. Fetele au spălat vasele, băieții au strâns masa, uimind gazdele. Urcăm apoi în dormitoare și dormim, ca în pădure, buștean.

Dimineața am observat un perete al dormitorului rotund și am realizat că acela era perețele care despărțea dormitorul de altarul bisericii dezafectate. Poate de aceea am dormit așa de bine.

7.05.2024 - La micul dejun, din nou suntem surprinși de gazdele noastre, care au pus pe masă, iaurt, lapte, ceai, cafea, pâine, unt... cam de toate. Adăugăm și noi ce am cumpărat cu o seară înainte și ne facem și niște pachetele pentru drum.

Ne luăm rămas bun de la inimoșii voluntari, ne pozăm, onorăm pușculița cu „donativo” și... la drum!

După doar 100 de metri, începe o ploaie timidă, care ne face să îmbrăcăm pelerinele și bine facem, că se dovedește că ploaia are potențial, reușind să ne chinuie toată ziua. Altfel traseul

frumos, bine marcat, care păărăsește șoseaua imediat ce ieșim din Altopascio, continuându-se prin pădure, din păcate nu-l putem aprecia suficient din cauza ploii.

Ajungem la Villa Companile, unde ne mai adăpostim un pic de stihie, într-un bar, cu un personal foarte amabil. Bem un ceai cald, un croasant și avem iarăși curaj să ne aruncăm în brațele ploii. Începem să ne învățăm cu ea, deși este udă, nu este rece și faptul că nu bate vântul o face chiar simpatică. Tot cochetând cu scuturătura de nori, ajungem la Bistroul Pelerinilor din Galleno. Aici aflăm că Dumnezeu ne iubește.

Auzind vorbind românește, barmanița, o olteancă din Craiova, ne ia sub aripa ei ocrotitoare. Ne duce într-un separeu, ne ajută să ne uscăm cât de cât, ne servește cu ce-i mai bun... Într-un cuvânt, ne răsfăță.

Aici aflăm că la Ponte a Cappiano, destinația noastră de astăzi, sunt libere doar patru locuri și hotărâm ca fetele să rămână acolo, noi băieții urmând să mai înotăm prin ploaia care s-a întetit iarăși încă 4 km până la Fucecchio. Dar omul propune și Domnul dispune.

Văzând că ploaia s-a întetit, binefăcătoarea noastră a făcut un aranjament și două mașini ne-au transportat cât ai clipi, cu tot cu bagaje, la Ponte a Cappiano, gratis. Aici minunile continuă. La recepție un „gigolo italiano” era ajutat... ați ghicit, de o maramureșeancă, ce îl convinge pe cerberul italian să ne cazeze pe toți 7. Locația are o vedere minunată spre râul Uscina, peste care trece acest pod special, având pe lângă șoseaua cu o bandă și un ansamblu de construcții, transformat de inventivul italian în Albergue. Facem un duș, pentru a ne „usca” după ploaia, care, acum, când ne-a văzut cazați, s-a predat oprindu-se, parcă încredințată că nu ne-a dovedit.

Seara asistăm la o repetiție a tinerilor din localitate, care trec pe sub geamul nostru cu steaguri, tobe și trompete, pregătindu-se pentru „Il Palio”, pe care îl vor deschide pe 19 mai, o cursă de cai cu rădăcini tocmai prin 1260. Vom mai vorbi despre acest concurs străvechi. Păcat că nu suntem aici pe 19, dar ne bucurăm acum de spectacolul oferit de tineri, care aruncă meșteșugit steagurile mari de la unul la altul, în ritmul tobelor și în sunetul trompetelor care răsună în noaptea. Adormim visând la o zi cu soare.

Salutare, DDV3,

Acțiunea cu nr. 192, din nomenclatorul DDV3, s-a desfășurat la Eforie Sud în primele șapte zile ale lunii septembrie. 32 de seniori și seniorite au purces la aventură, numită pompos de noi: „Litoral 2024”.

Cei 32 au beneficiat de șapte zile minunate, care au făcut uitată vârsta înscrisă în buletin, „boleșnițele” cu care ne-a dotat îndrăzneala de a fi septuagenari, unele *angoase* sau *prețiozități*, reale sau închipuite, și ne-a uniformizat, fără a ne pierde identitatea, în interesul grupului. Pot spune, acum la final, că acțiunea a fost reușită.

Dar să vedem cum a fost. În primul rând stațiunea, Eforie Sud sau Vasile Roaită sau Carmen Silva sau Movilă, este o stațiune bătrână, dar, ca și omul bătrân, frumoasă, cu un farmec aparte. Când eram un tânăr familist, treceam cu trenul prin gara cu parfum de epocă, cu ochii mai mult spre ghiol, decât spre orașul care defila discret prin stânga trenului. Ne chemau stațiunile din sudul litoralului: Neptun, Olimp, Saturn, Venus, noi, sclipitoare și mai ales intens promovate de ONT. Se opreau puțini la Eforie,

mai ales pentru nămolul Techirghiolului.

Pe la 1899, boierul moldovean Ioan Movilă, poate un urmaș al lui Purice înnobilit de Ștefan cel Mare pentru devotament, care odată cu moșii primește și numele, pune ochii pe terenul dintre mare și ghiol și îl cumpără. Om umblat prin vestul Europei, intuiește potențialul locului și aduce specialiști străini pentru a determina calitățile curative ale apei și nămolului din ghiol. Construiește pe la 1902 un palat în care se mută și două băi, una „caldă” și una „rece”, pe malul ghiolului. Interesant este că „băile reci” rezistă și astăzi, cele „calde” fiind distruse când s-a construit calea ferată. Numește locul Băile Techirghiol-Movilă și împarte terenul în suprafețe, pe care le vinde celor interesați. Mijlocul de transport pentru a ajunge aici era o plută din pontoane, acționată de un motor cu ardere internă, condusă de Căpitan, figura legendară în istoria localității. Localitatea nu avea străzi, de la ponton la vilele construite se circula pe cărări sau poteci. După moartea lui Ioan Movilă, soția sa, Elena, continuă vânzarea de terenuri ajungând ca, în 1938, localitatea să poată găzdui 20.000 de turiști pe sezon, în cele aproape 500 de vile.

Ca și în viața unui om, și mai nou numita Carmen Silva are perioade de înflorire, în care se construiește Cazinoul Movilă - 1935, leat cu cel din Constanța, aflat sus pe faleză, avea un tunel care corespundea cu plaja din fața lui, dar și perioade triste precum cea din 1916, când toți localnicii au fost evacuați, localitatea fiind folosită numai de armata germano-bulgară.

Dar vremea trece și 1948 vine cu schimbarea numelui în Vasile Roaită, cu naționalizări și tot cortegiul de măsuri „populare”.

Prin 1957, când începe modernizarea litoralului, localitatea primește numele de Eforie Sud și se construiesc timid câteva hoteluri, guvernării hotărând construcția de stațiuni de la zero, transformând dunele de nisip din sud în stațiuni cu nume de planete: Saturn, Venus, Cap Aurora, Jupiter, Neptun, Olimp... Se modernizează și plaja satului Costinești, care este predată studenților. Eforie Sud rămâne un sătuc liniștit, unde se venea la tratament, grație minunatului nămol oferit de ghiol, cu cazarea preponderent la localnici.

Casa Ancuța, unde ne-am stabilit cartierul general, are două imobile destul de diferite ca stil, o curticică, unde gazda a organizat o bucătărie de vară complet echipată și un loc cu mese și scaune, unde poți socializa și marea ei calitate este că se află la 5 minute de plaja cuprinsă între „Digul Movilă” și „Digul Capul Turcului”. Locația are 32 de locuri în camere de unul, două sau trei paturi. Megieșii ei, Hotel Crișana, clădirea părăsită și Vila Ada, o ascund împreună cu un dud bătrân responsabil cu umbra.

Aici am petrecut șapte zile și șapte nopți, care parcă toate au semănat între ele, fiind totuși atât de diferite. Curtea prinde viață la ora 6, când majoritatea colegilor pleacă spre plajă pentru „răsăritul de soare”. Deși același soare, în fiecare dimineață, este altfel. O baie scurtă în mare, a cărei apă pare mai caldă decât este și urcăm scările falezei pentru micul dejun. 32 de mesenii, cam tot atâtea feluri de mâncare, fiecare încercând să se încadreze în tabietul de acasă. Comună este doar cafeaua, care încheie ritualul.

La ora 9 plecăm din nou spre plajă, de data asta echipați cum se cuvine, cu costume de baie, pălării, scaune pliabile, umbrele și nelipsitele 22 bile de petanque, cu care am cucerit plaja. Și se face 12, urcăm iarăși scările, duș, ne schimbăm și asaltăm restaurantele de pe faleza superioară care ne oferă meniuri diverse la prețuri ac-

ceptabile. Ne întoarcem la vilă și căutăm răcoarea camerelor pentru tihna de după masă. Pe la 17, iarăși la plajă, cu activități diverse. Într-o după-amiază un instructor de Yoga ne-a făcut o demonstrație. Vizita la plajă în acest moment al zilei este scurtă pentru a nu rata plimbarea de seară pe frumoasa promenadă a stațiunii. Întorși în curte pe la 20, încingem un joc de UNO sau o tablă sau pur și simplu stăm la taclale, până când Moș Ene vine pe la gene.

Sigur, această monotonie a unei zile cadru este spartă fie de o drumeție înspre nord, unde descoperim „buncărul”, tabăra Luminița, Digul „Cravata” și străbătând cele două plaje de nudiști „La hamace” și „La ciocane”, ajungem la Eforie Nord, fie de o drumeție spre sud, unde după digul Capul Turcului se întinde plaja Lebedelor cu al său dig paralel cu malul, numit „Van Oord” după numele companiei olandeze care a realizat și executat proiectul de reducere a eroziunii costiere și după digul Pescari, plaja amenajată dispare făcând loc celei sălbatice, pe lângă camparea de rulote, până la farul Tuzla și mai departe, până la epava din nordul Costineștilor.

Dar aceste escapade sunt rare, grupul menajându-se pentru Via Transilvanica, ce urmează.

Și veni sâmbăta, ziua în care se încheie „Jocul nostru de-a vacanța”. După un popas la Pescăria lui Matei, de pe plaja Agigea, numită „La cherhana” unde mâncăm cele mai bune preparate din pește, datorită prospețimii lui, prins acum în mare sau în Balta Zarguzon, punem „cap com-pas” Galați, de unde marți plecăm pe Via Transilvanica.

Dar asta este altă poveste ...

Salutare, DDV3,

Via Transilvanica, un miraj care te atrage așa cum flacăra opaițului atrage fluturii noaptea. Drumul care unește, te căleşte și te învață cu fiecare pas să iubești natura, să te bucuri că încă mai poți merge, să te miri de performanțele tale la sfârșitul zilei, să vezi câtă dreptate are Tibi când spune „... când nu mai poți, mai poți puțin...”, să ..., să..., mulți de „să...”.

Aflați la al patrulea episod, expediționarii din 2024 ai DDV3, au petrecut pe minunatul drum opt zile de vis. De data aceasta, din motive obiective, grupul a avut două ramuri. Una care a reluat traseul de anul trecut întrerupt la Ciungu Mare, cu etapele Măgureni și Sarmizegetusa Regia și a doua, care a făcut joncțiune cu prima la Sarmizegetusa Ulpia Traiana, mergând împreună până la Caransebeș.

Septembrie, capricios în această decadă, ne-a păsuat, poate uitându-se și la buletinele noastre, oferindu-ne zile numai bune de mers.

Pe de altă parte, gazdele noastre de o noapte au fost toate MINUNATE, oferindu-ne

condiții de cazare și mese care ne-au ajutat să încheiem etapele propuse fără incidente.

Dar să vedem cum a fost:

- **Mărti, 10 septembrie**, prima grupă compusă din opt persoane, se întâlnește pe peronul gării Galați și urcă în trenul cu destinația București. Trenul pleacă mândru că duce spre destinație, printre zecile de călători și pe cei opt, flămânzi de Via Transilvanica. La București, sărim în trenul de Arad, unde ne așteaptă câte un pat în cușete și mai dormind, mai veghind, ajungem la Simeria. Aici stăm doar o oră, numai bună pentru o cafea, până când un alt tren ne depune cuminte pe cochetul peron al gării din Sighișoara. Așteptăm cuminți să vină gazda noastră de la Ciungu Mare care, împreună cu fiul dumnealui, un tânăr de toată isprava, ne urcă pe Ciungu Mare pentru a reînnoa confortabil traseul întrerupt anul trecut. Dar, stați, nu cumva să credeți că am și pornit pe mult visatul traseu. Minunata familie Dubleşiu ne omeneste cu minunata gastronomie locală, din care se remarcă: înturnata și minunatul Balmuș.

Și spunând asta, nedreptățesc celelalte bunătăți de pe masă pe care, cu tot zelul nostru, nu am reușit să le dovedim. Plecăm apoi să o vizităm pe mama Maria, care se înduioșează și ne înduioșează, bucurându-se că nu am uitat-o. Mai facem câțiva pași până „La troiță” și apoi ne cuibărim în paturile confortabile, bem un pahar de lapte proaspăt muls și visăm la drumul de mâine.

Dimineața ne întâmpină plângând cu o ploaie ușoară, care ne conduce cam trei borne, apoi se declară învinsă, lăsând loc soarelui, care ne salută vesel. Drumul este frumos, dar lung, 25 de km, care ne-a cam pus la încercare puterile, având și bagajele cu noi. Dar drumeția se în-

cheie într-o locație de basm: Cabana Uia La Gelu, în Măgureni. Gazdele, care ne ușuraseră de bagaje pe la borna 10, când ne-a ajuns din urmă cu mașina doldora de provizii, se întrec în amabilități, scuzându-se, nejustificat, de lipsa confortului generat de: privata aflată undeva sub un stejar centenar la 100 de metri de cabană, de spălătorul aflat undeva în fundul curții, unde un țuțuroi te îmbia cu apa rece a unui izvor captat din muntele Godeanu, muntele sfânt al Dacilor, care se ridică din spatele casei și, ca tacâmul să fie complet, generatorul refuză să pornească, parcă respectând tihna locului, lăsându-ne pe întunerice. Un întunerice minunat, care pune în evidență cerul spuzit de stele, care, fericite că nu au nici o concurență, strălucesc magnific. Dar trebuie să vezi ca să mă crezi.

Dimineață, după micul dejun, mulțumim gazdelor și continuăm înșiruirea de imagini cu borne pe telefoanele noastre. Și astăzi avem de mers tot cam 25 de km, dar exceptând urcarea pieptișă dintre primele două borne, drumul se așterne cuminte la picioarele noastre, întâi pe platou, apoi coborând lin cale de 9 borne. La capătul drumului, altă locație de vis ne face să uităm de oboseală, Căsuța din Valea Regilor, din Sarmizegetusa Regia.

Suntem așteptați de Andreea Stănilă, o gazdă minunată, care ne bucură cu vestea că tocmai astăzi a obținut autorizația de a servi și mâncare. Suntem primii care gustăm minunata ciorbă de pui și o friptură ce cu greu s-a lăsat dovedită. Ne culcăm în camere care nu seamănă una cu alta, aproape piese de muzeu, și ne odihnim, dovediți de traseul lung, mâncarea bună și patul confortabil. Dimineață ne răsfățăm mai mult în paturi, astăzi neavând traseu. Îi așteptăm pe colegii noștri să vină cu mașinile pentru reuniunea de la Sarmizegetusa Ulpia Traiana.

După micul dejun copios, ne învârtim în jurul frumoasei locații, făcând doar 3.521 de pași, până când colegii noștri, care s-au abătut zdravăn din drum pentru a ne recupera, ajung la noi. Șase se îmbarcă în cele două mașini ale inimoșilor noștri colegi și doi pelerini rămân să fie duși la locul de întâlnire de stăpânul casei,

Părintele Stănilă, un preot și un om deosebit. Cei aproape 60 de km trec neobservați, fiind atenți la spusele minunatului duhovnic. Mulțumim cu plecăciuni, părinte.

La Sarmizegetusa Ulpia Traiana, ne întâlnim cu tot grupul și ne bucurăm în liniștea Casei Britania, de ospitalitatea fără de cusur a inimoasei doamne Eliza, o româncă de ispravă, care gestionează cu pricepere frumoasa casă. Toți 15 suntem răsfățați de inimoasa amfitrionă și după un somn odihnitor și un mic dejun delicios plecăm spre Bucova. Dar despre această a doua parte a traseului, data viitoare.

P.S. Cei 8 au contabilizat până acum 104.238 pași, transformați în 77 de km.

(Va urma)

Satul Florești/Sursa: Google

Această întâmplare este mai veche, dar v-o povestesc până nu se pierde complet în uitare. Au trecut doi ani din februarie 2022 când, inspirați de postările doamnei Smaranda Enică, profesoară de geografie la Colegiul Național „Vasile Alecsandri” și drumeț experimentat pe cărările dobrogene, ne-am propus să ajungem la capătul sud-estic al Podișului Dobrogei, acolo unde foștii munți Hercinici, uzați de trecerea atâtor milioane de ani, își prelungesc ultimele formațiuni joase, înainte de a ajunge la Dealurile Niculițelului.

În Galați, la trecere bac unde ne-am întâlnit, am avut surpriza să constatăm că microbuzul este neîncăpător pentru toți seniorii care s-au adunat la punctul de întâlnire, dornici să se bucure de excursia în județul Tulcea, astfel încât unii au mers „fără loc” iar alții au avut noroc cu Luluța, care a venit cu mașina ei și a preluat trei sau patru persoane.

Mai nou, podul dintre Galați și Brăila, inaugurat pe 6 iulie 2023, a modificat și scurtat drumul pe care l-am făcut noi acum doi ani, când am traversat Dunărea cu bacul.

De la debarcaderul de peste Dunăre, din I.C. Brătianu, am urmat șoseaua pe DN22 de unde se văd, de departe, clădirile albe și acoperișurile roșii ale noii Mănăstiri Dinogetia, înființată în 2004. Am trecut de Piața satului Garvăn și am luat-o pe bifurcația spre stânga, ca să ajungem în orașul Măcin. Apoi a apărut, ușor de identificat, lanțul culmilor Pricopanului cu numeroase sale vârfuri ascuțite și, la bază, cu marea carieră care îi exploatează rocile.

Acum, în anul 2024, nu mai există gardul din panouri care îl separă de drumul național, dar cariera de granit s-a mărit, ajungând mai sus de jumătatea înălțimii dealului și arătând ca o rană vizibilă de pe șosea.

Anul 2022. Pricopanul văzut de pe DN22D

Detaliu. Anul 2024. Cariera Pricopanului s-a mărit

Am lăsat în urmă bifurcația de la Popasul Laura, cu drumul său străjuit de plopici care duc tot în stânga, spre comuna Greci, cuibărit sub piscurile Cavalu, Țuțuiatu, Carabalu, Tăpșanu, Călcata, Cartalu, până la Moroianu, atât de bine surprinse în fotografia brăileanului Andrei Raftopol, alt drumeț neobosit și bun cunoscător al munților, membru al Asociației Mecanturist Galați.

Culmile Munților Măcin, văzute din Brăila. Foto Andrei Raftopol, Mecanturist Galați (nov. '23)

Am depășit și Cerna, comuna în care am vizitat odată, când am mai fost pe aici, Muzeul Panait Cerna, apoi am ajuns în dreptul comunei Horia, numită în vechime de musulmani Orta-köy (cu semnificația satul din mijloc sau satul de adunătură), am descoperit intersecția cu drumul comunal care o ia spre nord, în direcția din care am venit, și se termină în satul Florești. Această așezare veche a fost menționată în anul 1543 într-un catastif otoman, cu numele de Islam. Mai târziu, românii au numit-o Islam-Geaferca sau Geaferca Turcească. Toponimul care provine din limba turcă denumesc un loc plin de gunoi, de balebă, un loc unde, toamnă după toamnă, alături de animalele localnicilor, transhumanța aducea la păscut turmele de oi ale mocanilor din Transilvania.

La apropierea de comună, de o parte și de alta se văd ridicându-se înspre vest două lanțuri de culmi prelungi, ce par să cuprindă localitatea într-o îmbrățișare: în stânga Coșlugea (336 m) cu Dealul Islamului (192 m) și în dreapta, culmea mai lungă, Boclugea (393 m).

Intrând în satul care dormita sau se odihnea în acea zi de sâmbătă, microbuzul a oprit și am așteptat până când organizatorul excursiei, Bonica, a căutat prin preajmă o casă animată, de la poarta căreia un localnic ne-a arătat direcția spre dealuri.

De pe ulița satului, am nimerit pe un drum de țară care ne-a scos la marginea ogorului întins cât vedeai cu ochii, până la poalele dealurilor împădurite care îl mărgineau. Câmpul din fața noastră era împărțit în numeroase dreptunghiuri negre, proaspăt arate, pregătite pentru semănături, alternând cu suprafețe verzi, formate din grâul semănat în toamnă. Grâul răsărise mai înalt de o palmă și avea o culoare vie, de un verde proaspăt și strălucitor, arătând incredibil pentru luna februarie. În zare, înconjurând ogorul întins, se zărea o cărare care separa culturile de culmile acoperite de pădurea cenușie, total lipsită de frunze. Deasupra, cerul senin părea și mai albastru din cauza câtorva norișori albi și buclăți, risipiți la marginea lui.

Ogoarele întinse până la poala pădurilor

Liziera dintre câmp și un șir de copaci

Am coborât din mașini și am pornit pe liziera tivită de ierburile uscate și înfoiate, rămase în picioare de anul trecut. Înaintând agale pe lângă câmpul semănat, am mers destul de mult până am ajuns la marginea pădurii.

Mergem printre ogoare, pe lizieră, către marginea pădurii

Am intrat printre copaci, pășind pe solul acoperit de frunze ruginite ce păreau să lumineze printre trunchiurile înalte și rare, pe care le-am bănuț a fi tei. Aici, abia când a strigat cineva „ghiocei!”, am început și noi să îi vedem. Printre arbori adia o pală de vânt atât de ușoară că nici nu o simțeam, dar care reușea să clatine clopoștii albi ai ghioceilor proaspeți, făcându-i să sclipească în lumină și să-și împrăștie parfumul fin, care acoperea mirosul aromat al frunzelor uscate. Când priveai în fața ta, ghioceii erau atât de mulți și deși, încât semănau cu pete albe de zăpadă printre copaci, de parcă ninse-se.

Am ajuns în pădure

Pădurea era plină de ghiocci

La o margine de pădure, am descoperit prin mulțimea de flori și brândușe albe, vărgate. În mod obișnuit, acestea sunt primele care apar în zona Munților Măcin, abia mai târziu apar și brândușele galbene. Aproape lipsite de frunze, corola lor formează o stelută din șase petale cerate, așezate pe două rânduri: trei în mijloc, perfect albe și încă trei petale exterioare, având pe lungime trei dungi mov-închis, ce par pictate cu pensula. Dar iată că printre aceste flori, frântă de cineva care trecuse neatenț pe acolo, am descoperit o brândușă albă cu opt petale! De atunci, deși am căutat, nu am mai văzut o astfel de brândușă.

Brândușe obișnuite, cu șase petale

Brândușă cu opt petale

Cu toată frumusețea pădurii pline de lumină și de flori, care ne atrăgea pas cu pas să înaintăm, din grup au început să se audă voci care se plâneau de foame. Au fost și colegi care au cerut să mai mergem două ore, până la prânz, dar neavând succes, fiind în minoritate, ne-am așezat cu toții într-o poieniță unde s-au desfășurat pachetele cu mâncare. Se știe ce a urmat, cât de veselă este masa luată în comun, în aer curat, cu gustări de tot felul, cu „udătură”, discuții, glume și fotografii!

Popas în pădure

Totul s-au desfășurat ca de obicei, până când cineva a anunțat că una dintre colege a dispărut printre copaci. Își lăsase bagajul și în el, se auzea sunând telefonul ei. Întâi, au început să o caute două-trei persoane. Apoi tot grupul și-a unit vocile ca să o strige de răsună pădurea, dar nu s-a auzit nici un răspuns. Nu înțelegeam ce s-a putut întâmpla, iar unii se gândeau speriați, că i s-a făcut rău și a căzut pe undeva. Bărbații au început să cerceteze în cercuri tot mai mari, în jurul locului de popas. Într-un final, Cornelia a avut ideea fericită de a căuta un loc unde telefonul ei avea semnal și a sunat la 112. A reușit să vorbească cu poliția și cu primarul din Florești, care ne-au promis că vor trimite ajutoare și ne-au sfătuit să stăm împreună, să nu se mai rătăcească altcineva.

Încet, încet, ne-am îndreptat către microbuz, îngrijorați de lunga absență a colegei. După un timp, vedem venind din capătul opus al câmpiei, de foarte departe, întâi pe cărarea care înconjura poalele dealurilor apoi tăind câmpul pe drumul bătătorit, trei mașini de Poliție. Au oprit în dreptul nostru și au coborât trei tineri în uniformă, care mai de care mai înalt și mai chipeș. Din ultima mașină s-a ivit și colega noastră, veselă, râzând și vorbind agitată. Părea încântată de experiența prin care a trecut. Am aflat că a fost găsită mergând de zor în direcție greșită, la distanță de trei dealuri depărtare de noi.

Mulțumind pentru ajutor, ne-am urcat în mașinile noastre și am plecat spre casă. Ar fi trebuit ducem la capăt itinerariul propus, să urcăm sus pe o creastă mai înaltă, să privim în jur și poate am fi reușit să ne dăm seama unde suntem. Dar, după întâmplarea de care am avut parte, nimeni nu mai avea chef de plimbare. Așa s-a adeverit vorba că „grupul va merge până la prima pauză de masă, după care s-a terminat cu excursia”.

Totuși, cine știe, poate vom relua acest traseu altădată, sub auspicii mai bune și la vremea când sunt teii în floare, iar atunci vom descoperi ce specie sunt arborii din pădurea frumoasă, în care am poposit. Am putea merge pe traseul de biciclete care începe la intersecția dintre strada Nouă (care continuă drumul comunal Horia-Florești) cu strada Margaretelor din satul Florești și nu ne-am teme că ne vom rătăci.

creații

Imaginația transpusă în cuvânt

„Imaginația este începutul creației.
Îți imaginezi ceea ce îți dorești,
vei face ceea ce îți imaginezi și,
în cele din urmă,
creezi ceea ce vrei”
- George Bernard Shaw -

- Mihail, Eu la o văduvă te trimit,
Ce două fete de aur va naște;
Spirit nobil, săracă, de compătimit,
Trăind, necazuri smintitoare-o vor paște.

Tu adu-i sufletul aici, spre-alinare!
Pe-orfanele ce-n lume greu vor pătimi,
Ai să le-ajuti s-ajungă la luminare
Și Eu, locuri de slavă le voi oferi!

- Doamne, nu doresc ca mama lor să moară!
Putere dă-mi, să-ncerc să le-ajut pe toate.
Le scap de necazuri și vorbe de-ocară;
Te rog, această alegere o scoate!

- Mă refuzi, arhanghele Mihail? Fie!
Dar, după-orânduială, vei primi canon;
Pe pământ, o vreme, spre-a nu lua trufie,
Ca om, nu înger, la cizmarul Simion.

- Cât voi avea starea de om, Preamărite?
- Până răspunsurile le vei cunoaște
La cele trei întrebări meșteșugite,
Apoi te-ntorci, ca arhanghel vei renaște.

Prima: în om, care este chintesența?
A doua: ce lucru important nu știe?
Trei: cum ființează și care-i esența?
Du-te, ca om, pe-o cărare pustie!

Pe-un drum de țară, Mihail gol și flămând,
De Simion cizmaru-a fost văzut astfel;
I-aduse haine și îl auzi gemând,
L-acoperi cu grijă și-l luă la el.

Acasă, sosind Simion la nevastă,
Supărând-o cu străinul, a fost certat;
Dar, resemnată de venirea nefastă,
Le-ntinse masa și pe-amândoi i-a iertat.

Primit, Mihail zâmbi întâia oară
Și rămase, lucrând în ucenicie.
Un client veni cu-o cerere ușoară
De ghețe, cu peste-un an de trăinicie.

Privind, Mihail zâmbi a doua oară.
Rămase principele-mareșal, cizmar
Și trecură câțiva ani, că timpul zboară,
Pân-intrară trei suflete pline de-amar.

Sărmana și fetele ei apărură
Să-și cârpească vechile ghețe uzate;
Le-ajutară, le primiră cu căldură
Și a zâmbit Mihail, cu bunătate.

Iar Simion, surprins, a exclamat bonom:
- Mihail, a treia oară te văd zâmbind!
- Așa-i! Acum arhanghel redevin din om;
Cu trei teme m-am lămurit, aici venind.

Că dragoste-i în om, care îl va trezi,
Deși săracul, nu știe cât trăiește;
Vrea garanție-un an și moare-a doua zi,
Dar ființarea-i minune zămislește.

Iubirea din om este-O Ființă vie,
Ce viețuiește-n el și-l statornicește,
Că Ea este Dumnezeu, Care-l iubește.
Doamne, Eu acum revin să-Ți slujesc Ție!

EPIGRAME

Aurel Cârlig

Unuia cu... liceu

Cu purcei și cu curcani
A-nvățat vreo patru ani,
Și-uite-așa „tobă” de carte
A intrat la facultate.

Unui suț

Fiindcă n-a dus-o ușor
A vrut s-ajungă croitor,
Și când a crescut mai mare
Te „croia” la buzunare.

Unui hoț

Dorea s-ajungă fotbalist
Să dea goluri cât mai multe,
Dar cu timpul s-a gândit
Să dea „goluri” ... prin căsuțe.

Hoții și...corupții

Fiindcă fac găinării
La noi sunt hoții, mii și mii,
Și cum să fie și dreptate
Când doar corupții's... unicate?

Țăranul și zlătarul

Un țăran din C.A.P.
Întreba, făcând pe sfântul:
- Unde ți-e părul, cumetre?
- Unde-ți e ție pământul!

Să fie ploi...

Câți proști sunt acum la noi
Pe mine mă sperie,
Și-ntrebam dacă sunt ploi
Să spele și creiere...

Mămosul, prezentând mamei o viitoare noră

Să știi, puiu, că-i urâtă
Și n-aș vrea să te grăbești,
Că-ți face mămica nuntă
Pân-o să îmbătrânești!!!

Unui inspector corupt

Era inspector, undeva
Ajuns acolo cu o pilă,
Dar când s-ajungă „cineva”
L-au dus unii-n altă... „vilă”.

Unuia cu mâna lungă

Avea mâna foarte lungă
Și nu avea și opritor,
Dorea la multe să ajungă
Dar a ajuns la... „vorbitor”.

Prognoză

De s-ar da la proști medalii
Și diplomă pentru prostii,
Nu ar mai fi metal cu anii
Și n-ar mai exista hârtii!

EPIGRAME

Ing. Vasile Manole

PENSIONARII

Cum viața încă-i mai alintă,
Din fii, nepoți, făcându-și scut,
Azi numai ei mai reprezintă
„Prezentul timpului trecut”.

VISUL PENSIONARULUI

Uite-așa aș vrea să fiu
După șaptezeci de ani,
Să muncesc pân' mai târziu,
La nepoți să le dau bani.

PARADOXUL OMENIRII

Fierbinte ne rugăm mereu,
Că toți avem același țel:
Să ne ajute Dumnezeu
S-ajungem mai târziu la El.

PENSIONARUL RĂCORIT

Chiar de-i foarte cald afară,
Pensia recalculată,
Iată, pentru prima oară,
A primit-o... înghețată!

„CUM AȚI FĂCUT PRIMUL MILION?”

Un bătrân pensionar
Spune cu sinceritate:
- Am ajuns milionar...
În facturi neachitate.

Mustul nu e vin, dar este-n devenire și la iuțeala timpurilor actuale mustul e deja ca vinul, așa mai repede ca gândul. Dar să nu uităm expresia latină: „In vino veritas”, în vin e adevărul.

Vă mai amintiți când spunea prin epigrame Păstorel Teodoreanu: „Din beție te trezești, din prostie niciodată”?

„Aroma vinului trecut
Încet la cap se suie,
Era pe când nu s-a băut,
Azi l-am băut și nu e”.

Scăldându-ne cu mintea în ape tulburi sub umbra unor sălcii bolovănoase și fraiere în cuget cum am spune în jargonul local, prindem ritmul și culoarea gândului proscris. Gând încins de viituri-le de cuvinte înșiruite ca strugurii de toamnă.

Dansul ideilor s-a încurcat în latina și greaca veche uitată pe rafturile prăfuite ale celei mai frumoase biblioteci din lume.

Unii spun că Biblioteca Clementinum în stil baroc din Praga este cea mai frumoasă. Jorge Luis Borges ar ști de ce.

Alții ar spune Biblioteca Admont Abbey (Admont, Austria), Biblioteca Bodleiană (Oxford, Marea Britanie), Biblioteca Tianjin Binhai (Tianjin, China), Biblioteca Națională din Girolamini (Napoli, Italia), Biblioteca Sainte-Geneviève din Paris, Franța, Biblioteca Apostolică Vaticană din Roma, Italia și poate multe altele. Dar știți că există și la noi în țară una din cele mai frumoase biblioteci din lume?

- Ascultă, Bădie, cum şuieră vântul între ramuri golite de cuvânt.

Tăcerile aduc a iarnă și întoarcere la origini.

Urâte paradigme ale zilei de azi, unde confortul audiției unei exegeze venite de la Zoe Dumitrescu-Bușulenga, Noica, Nae Ionescu, e înlocuit de zgomotul și freamătul bolnăvicios al necunoașterii științifice.

Adulmecăm la apus, timpul înșiruiți printre gunoaiele societății uitând chiar pe Eva într-un câmp uscat, pustiu unde doar lăcustele devoratoare de cuvânt au venit în hoarde nesfârșite să aducă sfârșitul gândirii creatoare de frumos.

Când în toamnă pică frunza, se golește nudul de înțelepciunea străbunilor.

Azi e carnaval în literatură și ochi pierduți prin stele prin bibliotecile lumii unde se bolborosesc mecanic cuvinte neînțelese pe acolo unde-i spirit și poveste.

- Mai citim, Bădie? Ori ascultăm Fuga lui Bach printre picăturile sorții, citând pe Bușulenga, maica Benedicta de mai târziu, care și-a găsit liniștea între zidurile mănăstirii de la Văratec, socotind „că un creștin intelectual trebuie să-și petreacă ultimii ani ai vieții așa cum se făcea pe vremuri, la mănăstire”. Un preludiu tomnatic, perpetuu. Și-o divină inspirație a cuvântului rostit.

Fiat lux, să fie lumină într-o succesiune de vectori ai creației divine.

Dar ipostaze războinice, fantezii cromatice și genii pierdute-n forme demonice se preling în vântul schimbării.

Paroxismul convertirii nu îl reprezintă o maica Benedicta, ci zombii ce se țin de stâlpii culturii, mai nou roboții umanoizi gândind la Roboții din Lumea Zorilor de Isaac Asimov.

Regăsim acum alți Adami robotizați care spun că pot conduce lumea mai bine... Eva (Cuvântul Eva înseamnă „viață pentru că ea era să fie mama tuturor celor vii” (Fac., 3, 20).) s-a metamorfozat în Sophia (înțelepciune), un robot umanoid dezvoltat de Hanson Robotics.

„Ce tensiune în această tăcere” vorba unui robot. Doar toamna își prinde strugurii cuvântului de gândul însuflețit și lasă fecioarele să mustuiască cu tălpile goale și fustele suflecate până la brâu.

Și cât de bine se potrivește citatul lui Benjamin Franklin în ziua de azi: „În vin e înțelepciunea, în bere, libertatea, în apă sunt bacterii!”.

Iar „Dacă timpul ar fi avut frunze, ce toamnă!” - Nichita Stănescu

POEZII

Eufrosinia Cojocaru

Satul Plavni, Raionul Izmail
Ucraina

Cât de bun

Cât de bun ești, Doamne Sfinte,
Creator, Măreț Părinte,
Necuprinsul, Cârma lumii,
Viață, miel și Rugăciune!

Cât de bun ești, Doamne Sfinte,
Timp, Culoare, Dor, Cuvinte,
Milă, Har și Fericire,
Legământul de iubire!

Numai dragostea Ta mare
Poate crește orice floare,
Poate liniști furtuna,
Poate birui minciuna.

Cât de bun ești, Doamne Sfinte,
La necaz ieși înainte,
Și cu mâna Ta ușoară,
Lichidezi orice povară!

Cu o rază de lumină
Ne faci fața mai senină,
Ne crești inima-mpăcată
Și credința, de-i curată.

Cât de bun ești, Doamne Sfinte,
Doctor, Împărat și Punte,
Apa vie și Răbdarea,
Slava, Pacea și Iertarea!

Cât de bun ești, Doamne Sfinte,
Îți curg lacrimi obosite,
Stai pe nouri, în picioare,
Și privești la glob cu jale!

Nu vezi om fără păcate,
Faptele-s ades deșarte,
Lăcomia ne destramă
Nu mai știm să-Ți mulțumim,
Liniștiți nu știm să fim.

Mamei

Te-am visat, mămico,
Te-am visat frumoasă,
În rochie nouă
Reveneai acasă.

Te uitai cu jale,
La găini și vite,
La grădina mare
Cu flori înflorite.

Nu mai scoate nimeni
Masa mică afară
Nu mai e cotlonul
Cu ianâi de vară.

Vaca nu-i acasă
Oile-s pe deal,
Bobocei și rațe
Te-nconjoară iar.

Au ieșit nepoții,
Ce nu îi știai
Te privesc, te-ntreabă
Cine ești mata.

Nu mai sunt vecinii,
Nici copii la joacă,
Tristă-n miez de vară
E mahalaua toată.

Nu mai e colhozul,
Nici grădina, mamă,
Nu mai este gârla
Satul se destramă

Nu ia nimeni ceapă
Nu sapă chiperi.

A murit și tata
Poate v-ați văzut?
Pe feciori și fiice
Timpul ne-a crescut.

Nu mai e cireadă,
Praful e altfel
Cum îți pare casa?
Câinele nu latră
Parcă te cunoaște
O stăpână dreaptă
Nu găsești niciunde.
Vrem covor sau țoale
Ce-ai cusut odată
Nu mai au valoare.

Nu-i nici o perdea
Vreun prosop sau masă
S-au schimbat ferestre
Dar e casa - casă.

Ai văzut pe ușă
Cuib de rândunele?
Cântă și cocoșul
Dup-a lui plăcere!

Ne-adunăm, mămico,
La a ta zi acasă
Te-am visat azi noapte
Tânără, frumoasă.

Ne grăbim

Noi zilnic viața ne-o grăbim
Ne inventăm verzi și uscate,
Ne lăcomim, ne istovim,
Să fim în frunte după toate.

Atâtea lucruri inutile
Ținem în casă și pe noi,
Ca mai târziu copiii noștri
Să le arunce la gunoi.

Dorim să știm ce va fi mâine,
Vrem mângâiați, dar nu iubim,
Adulterul ne-ademeneste
Iar ce-am ales nu prețuim.

Noi zilnic alergăm în haos
Și nu citim din Cartea Vieții,
Orbirea nu știe repaus
Și galopăm spre bătrânețe.

Noi singuri viața ne-o grăbim,
Uitând de bucurii și patimi,
Uităm, de fapt, de ce trăim,
Când Dumnezeu ne dă de toate.

Vă rog frumos să vă gândiți
Sunt pentru voi lumini și ceață
Să savurați și să iubiți
Acest traseu cu nume Viață.

Câtă toamnă

Câtă toamnă,
câtă ceață printre gene,
straturi arămii, perene,
coridoare prin păduri
de pomi despuiați și goi;

Câtă toamnă,
câtă ploaie rece-amară,
seamănă-a bacoviană,
picuri ca de plumb cad surd
peste-al toamnei nud veșmânt;

Glezna mi se-afundă-n tină
și mă prind de-un fir de lună,
cai sălbatici mă-nconjoară
ce nechează și frământă-ntre
copite lutul plin de jurămintе;

Câtă toamnă,
câte gânduri răscolite
de un vânticel de munte,
de o pasăre în zbor
ce și-a lăsat cuibul gol;

Aripa și-a-ntins spre zare,
va străbate mări, oceane
poate se va odihni
printre zborurile-i mii
pe vreo creastă din vecii;

Câtă toamnă
viscerală,
pașii-mi calcă frunza oarbă
ce suspină și se-agață
de-al meu suflet ca s-o `nalțe.

Foto: Coca Coralia Drăgan

E-atâta rece

E-atâta rece
pe-o frunză-n ploaie
încât, te-ndeamnă
să o-mbraci cu a ta palmă.

Tremură sub picuri nemiloși
ce-o tot lovesc și o rănesc
știind că nu va rezista,
că în curând ea va cădea.

Se-agață strâns de al său ram
s-o găzduiască încă un minut, un ceas,
își știe soarta, ce-i din veac,
că un bocanc o va strivi pe undeva.

Iubitul de mâine

când sufletu-ți cerne
nisipul clepsidrei
și-afară e ploaie
și toamnă târzie,
când vântul îți bate
prin porți ferecate
și-ți tulbură somnul
prin gene-ți uscate,
când mâna o-ntinzi
peste-așternutul scrobit
ce scârțâie-a iarnă
peste-un trup ostenit,
când noaptea-i prea noapte
peste-un întreg univers...
doar ruga flămândă
mai poate străpunge
o cale lactee,
întuneric și umbre
călătoare prin astre
și sori, zi lumină
s-ajungă la tine,
iubitul de mâine!

POEZII

Rodica Cernea

întrebare

Ce faci tu când sufletului meu îi este frig?
Sufletul meu
se strecoară la sânul sufletului tău
căutându-i căldura.

Acolo-mi încălzesc degetele suflet
încercând să nu te trezesc,
să nu-ți amintesc de zilele
când iarna a nins peste el,
când vânturile l-au bătut
aruncându-l în cele patru zări,
când soarele l-a uscat
și ploile l-au inundat,
fiindcă tu,
tu nu erai,
nu l-ai hrănit,
nu ai știut de existența lui...
ai uitat să-l cauți...!

Mi-a fost frig,
foarte frig...
și pustiu...
pustiu!

închinare

Mă închin la ziuă și la neagra noapte,
totul este-adânc și clar, misterios,
perle de lumină împletesc în șoapte,
eu dau strălucire chiar și negrului spinos!

Printre raze blânde-mi regăsesc lumina,
dar și-o moarte hădă-n măduva de os,
în pământ străbun îmi este-nfiptă rădăcina
și în trupul de copil, mă regăsesc duios!

Aș vrea

Aș vrea să pot rămâne o zi,
sau poate înc-o noapte,
o ploaie să mă nasc aș vrea
și-un vast covor de frunze moarte
sub pasul tău aș fi în astă toamnă
ursuză și bălaie!

Îmi ruginește frunza
în miros grav de toamnă,
în ploaie se răsfăță pământul însetat,
iar bruma îmi argintește fața
în lung, dar și în lat!

Tentacule de spaimă
îmi naște neagra noapte
și-un vast deluviu îmi apare-n față,
e ultima mea toamnă
în vortexul atemporal,
sau doar o nouă ușă
spre o altă lume,
fără de rai sau iad?

În graiuri neștiute
îmi foșnește iarba
și păsările îmi vorbesc pe limba lor,
azi taina îmi deschide poartă
și timpul brusc
încremenește în dans de Sânziene!

Balanța talerul înclină
peste lumea de apoi,
deschide clar o nouă paradigmă,
căutătorului de înțelesuri,
cuvântului care se naște
chiar acum aici, în noi!

Mi-a tatuat în carne vina
și grea povară în lacrima din ochi,
dar a cui credeți voi că-i vina,
chiar EU trimis-am astăzi versul,
către cititorul care zace-n voi!

Încerc s-aduc iubirea în sufletele moarte,
îndurare în tăișul de călău
și adevărul
în gândirea conducătorului de oaste!

Voi reuși sau nu,
doar voi decideți,
dac-am trimis cuvintele în van
și am hrănit himere!

Lacul Sfânta Ana

Foto: Mioara Ardicleanu

